

אישה צעירה צומחת דרך אתגרים בחיים

כנערה מתבגרת בחטיבת הביניים, לא הייתי מודעת עדיין למכשולים הרבים בחיים או להגדרה האמיתית לכאב. כשעליתי לכיתה ח', חיי החלו להשתנות בצורה דרמטית. יום אחד, כמה שבועות אחרי פתיחת שנת הלימודים החדשה, התחלתי להרגיש מאוד מסוחררת. זה היה מוזר שלא זכרתי מה התרחש סביבי. חשבתי שאף אחד לא שם לב ל"חלום בהקיץ" שהיה לי, והתעלמתי ממנו. מבלי שידעתי, המורה להתעמלות ראתה אותי בזמן "שחלמתי", והחלה לתחקר אותי בקשר לבריאותי. לא שמת לב למה שהיא אמרה, ואמרתי לה שאני בסדר.

להתעורר על הריצפה

כמה ימים מאוחר יותר, שיעור ההתעמלות נפתח בשחייה. שחיתי מאז שהייתי בת 3, ותמיד אהבתי את ההתרגשות שבתחרות. באותו היום הרגשתי מותשת ולא רציתי לשחות. הדבר הבא שאני זוכרת זה שהתעוררתי על שפת הבריכה, כשכל הילדים מהכיתה מסתכלים עלי. למה אני פה? מה קרה? התקשרו לאמא שלי ושאלו אותה אם אני חולה במשהו שמסכן את החיים שלי. המורה להתעמלות אישרה שאני שחינית מעולה. כמו מרחוק שמעתי אותה מסבירה שנעצרתי באמצע הבריכה ושלא הגבתי לצעקות שלה. לא אמא שלי ולא המורה הצליחו למצוא הסבר למה שקרה. היועצת הציעה שנתקשר לרופא שלי. לא ציפיתי שמשוה יהיה לא בסדר, וחשבתי שאני פשוט עייפה וזקוקה לשינה טובה. אפילפסיה? איך יכול להיות שלי, תלמידה מצטיינת בת 11, יש מחלה עם התקפים?

התמודדות עם הבדיקות

למעשה, לא היה לי הרבה זמן לחשוב על זה. היו הרבה בדיקות שהיינו צריכים לקבוע והרבה רופאים לפגוש. אני לא יודעת איך עברתי את כל הבדיקות האינטנסיביות האלה, MRI, סריקות CAT, בדיקות EEG, WADA, הערכות פיזיולוגיות. לא הייתי בטוחה שאני מסוגלת לזה. יצאתי כל יום מהבית ב 7:30 בדרך לבית הספר, ומיד אחריו הלכתי לאימון שחייה. אני בדרך להחלמה? לא בדיוק. לא רק שההתקפים נהיו יותר תכופים וחמורים, הביצועים שלי בבריכה ובלימודים הושפעו מהם. כבר לא הייתי מצטיינת, לא בלימודים ולא בקבוצת השחייה. אמא שלי הייתה מאוד מודאגת והיא התקשרה לרופא. הכריחו אותי ללכת שוב לבית החולים לעשות עוד בדיקות פיזיות ופיזיולוגיות. הרופא הסביר שאני חלק מאותם 30% של אנשים עם אפילפסיה שתרופות אינן הפתרון בשבילם. אז מה כן התשובה בשבילי? הועברתי לטיפול על ידי ניתוח, והוא נקבע לקיץ 1999. התפללתי כל יום וכל לילה. יום לפני הניתוח הכומר מהכנסייה בירך אותי בבירכת החולים, למרות שבכלל לא הרגשתי חולה.

התקדמות אחרי הניתוח

כשהתעוררתי מהניתוח, חשבתי שחיי ישתנו לעד. ולא לטובה. מיד לקחו אותי לחדר טיפול נמרץ, בו שהיתי כמה לילות. ציפיתי בקוצר רוח להחלמה ולראות שוב את החברות, אבל רבות לא באו בכלל. למרות שלא רבות מהחברות הקרובות שלי הגיעו לבקר אותי, רציתי להמשיך את חיי וציפיתי להמשיך בלימודים בתיכון. ידעתי שלהורים שלי נשבר הלב מכל מה שהייתי צריכה לעבור, והם לא היו בטוחים שאני מסוגלת להתחיל מיד בבית ספר חדש, אבל אני רציתי לחזור כמה שיותר מהר לקצב. בתיכון התחלתי פרק חדש בחיי. עדיין לקחתי תרופות, אבל הרגשתי טוב יותר גופנית ורגשית. הצטרפתי לקבוצת השחייה של בית הספר, ובאותה שנה זכינו בקטגוריית A באליפות המדינה. זכיתי אישית בפרס על "חוזק" (מתוך שניים בלבד שהוענקו), ובסמל בית הספר למצוינות בספורט, התחוויר לי שאני קרובה יותר לאלוהים, כעת כשחוויתי כאב בחיי. הצטרפתי לקבוצת הנוער של הכנסייה שלי, ועזרתי לקהילה על ידי שירה במוסדות סיעודיים, עזרה באירועים של הכנסייה, והגשת מזון בבתי תמחוי. שוב היה לי כיף בחיים, אבל אחרי שנה בתיכון שמתי לב שהציונים שלי עדיין לא היו כמו שרציתי. לעיתים קרובות הייתי עצובה בגלל זה, ולפעמים שקעתי בדכאון. ידעתי את מה שצריך לדעת, אבל משום מה לא הצלחתי במבחנים, והייתה לי בעיה לעבד את המחשבות שלי. עוזרת המאמן לשחייה והמורה למתמטיקה הציעה שאבדק לליקוי למידה. הייתי לחוצה בשל הבדיקות, אבל רווח לי כשהתברר שיש לי ליקוי למידה, מפני שידעתי שאקבל את העזרה הראוייה.

אסירת תודה על התמיכה, בגרות

לאט לאט למדתי להתמודד עם הליקוי, ולאורך התיכון העלתי את ממוצע הציונים שלי. למרות שהמחלה גרמה לי להתבגר מהר יותר מאנשים אחרים בגילי, אני אסירת תודה לכך שיכולתי להתמודד עם אתגרים אמיתיים בחיים. החיים אינם מושלמים, והם לעולם לא יהיו. אני אסירת תודה לכל מי שהאמין בי ולא נתן לי לוותר. הם נתנו לי כוח להמשיך. בסתיו הקרוב, כשאתחיל ללמוד בקולג', אלמד להיות מורת בית ספר תיכון. כולי תקווה שאוכל לגרום לשינוי בר קיימא בחיי הילדים, כפי שהמורים, הרופאים, המשפחה והחברים שלי הביאו לחיי.

מאת לינדסיי וויינה, Epilepsy USA, אוקטובר 2003
תרגום: בן אבינר.